

KOTIČEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Spoštovani g. Doropoljski!

Danes prvič pišem v Vaš kотиček. Naročen sem na »Zvonček« prvo leto. V šoli se prav rad učim in ljubim vse predmete. Najrajši pa imam računstvo in zemljepis. Veselim se že druge številke »Zvončka«. Ker pa Vam prvič pišem, zato Vas iskreno prosim, da priobčite tudi moje pisemce v svojem kottičku.

Z odličnim spoštovanjem

Josip Lipovšek.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Kje si se pa Ti vzel, da ne imenuješ niti kraja niti dneva, kje in kdaj si napisal to prvo pismo? Ali naj morda eno in drugo izvoham? Ko se zopet oglasiš, pazi, da to pomanjkljivost popraviš!

Pozdravljeni, gospod Doropoljski!

V zadnjem kottičku »Zvončka« sta se oglasila dva moja tovariša. Tudi jaz ne smem zaostati, ker sem že — akoravno mlad — vendar star Vaš naročnik, in sicer od svojega 6. leta. Obiskujem 2. razred meščanske šole v Trbovljah, kjer nas je nad 50 v razredu. Veselimo se že na novo šolsko poslopje, kamor se bomo to jesen selili. Kadar boste imeli čas, gospod urednik, pridite pogledat to našo krasno stavbo. Imeli bomo centralno kurjavo, kopalnice, telovadnico, gledališki oder in mnogo drugih udobnosti. Imamo že zdaj veselje do učenja, pa ga bomo imeli še več v novem šol. poslopju, kjer bomo »meščanarji« sami za sebe.

Srečno Vas pozdravljam in Vas vabim na obisk vdani

Jelko Kuhar,

učenec II. razr. mešč. šole v Trbovljah.

V letniku 1916. »Zvončka« me imate naslikanega na konju lesenem.

Odgovor:

Ljubi Jelko!

Spominjam se Tvoje slike, ki Te kaže na lesenem konjičku. Danes si že junačina, da bi se nemara popel na pravega konja. Zajaši Šarca kraljeviča Marka, da Te ponese v široki jugoslovenski svet gledat krasoto naše zemlje in delat za blagor in srečo slavne naše domovine!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Dovolite mi, da se tudi jaz oglasim v »Zvončku« in pokažem svoje veselje do njega. Letos sem že četrto leto naročen nanj. Ko sem ga dobil prvič v roke, se mi je zbudilo veliko veselje do njega. Najbolj mi ugaja povest »Dovški Bržot pripoveduje«. Danes sem Vam opisal svoj izlet z naslovom

»Pot v podzemeljsko jamo!«

Nekega popoldne sva šla s prijateljem v podzemeljsko jamo v Kozjah. To je kraj, ki leži 800 m nad morjem ali pa četrte ure od Poljšice in eno uro od Rečice. (Poljšica je sva v Gorjah.)

Šla sva po lepi poti, nebo je bilo oblačno, majhne kapljice so padale z neba, hladen pomladanski vetrček je pihljaj.

Prišla sva v jamo, seveda to ni bila jama kakor Postojenska ali Bohinjska jama, marveč 120 m dolga in 3 in tričetrt m visoka.

Pogledala sva kvišku in sva videla vhod prave jame. Treba je bilo še tri metre visoko plezati. Prijatelj stopi najprvo nanj, za njim pa jaz. Ko priplezam 1 m visoko, mi spodrsne in padem. Telebnil sem tako hudo, da sem videl zvezde na nebu, čeprav je bilo oblačno. Prijatelj, ker je bil že gori, me je tolažil s tem, da ni nič hudo. »Kar še enkrat, poizkusi«, mi je rekel. In kakor rečeno, tako storjeno. Plezal sem in srečno priplezal do vrha. Prijatelj je že prižgal vžigalice ter sva šla dalje. Hodila sva po kamenju. Ogledala sva si razne stvari, kakor kapnike itd. Na koncu jame pa je ležala že napol segnata vrana. Gledala sva in se domenila, da odideva proti domu. Prijatelj je šel prvi, jaz pa za njim. Toda nesreča nikdar ne počiva. Ko sem bil le malo še nad zemljo, sem tako nesrečno padel na kamen, da se mi še danes pozna brazgotina nad desnim očesom.

Dobro si bom zapomnil ta izlet.

Prosim Vas, da tudi mene sprejmete v svoj kotichek in mi v prihodnji številki odgovorite.

Iskrene pozdrave. Vam pošilja

Lovrenček Uš a j,
Rečica — Bled II.

Odgovor:

Ljubi Lovrenček!

Vidim, da prav rad (ali nerad) otipavaš zemljo z nosom, kar pa ni posebno prijetno in tudi zdravo ni! Kaj bi neki rekli doma, da se nekoč s sličnega izleta vrneš — z glavo v rokah!? Kdor lazi po jamah in hri-
bih, temu je najprej in najzadnje treba opreznosti.

*

Velemenjeni gosp. Doropoljski!

Dovolite, da Vas nadlegujem s tem pis-
mom. Pišem Vam kot naročnica Vašega lista »Zvončka«. Naročena sem na ta list že drugo leto. Najrajša čitam povest o Dovškem Bržotu. Naš ljubljani »Zvonček« je uvedel na naši šoli gospod upravitelj A. Tomič. Jaz sem rojena na Sorškem polju na Jami, vasi blizu Praš, kjer še sedaj živi sestra Simona Jenka. Stara je že čez 80 let. Vedno se trese. To je od takrat, ko se je prestrašila nekega konja, ki je dirjal po cesti. Jaz sem tudi bolna. Zdravnik je iz-
javil, da imam slabo kri, srčno napako in slaba pljuča. Pogostokrat me boli glava.

Sedaj sklepam svoje pisemce ter Vas in vse Vaše koticekarji prav srčno pozdravljam

Cita Kalanova.

Odgovor:

Ljuba Cita!

Ako si bolna — prva in nujna pot k zdravniku! Do Kranja ni daleč. Naprosi

ljubo mater, naj Te odvede tja, kjer Ti bo učeni gospod doktor dal nasvet in zdravila, da boš zopet zdrava in vesela! Narodni pregovor pravi: Bolezen pride v človeka s senenim vozom, iz njega odide po bilkah.

*

Velemenjeni gospod Doropoljski!

Oprostite, da Vas nadlegujem s svojim pisemcem! »Zvonček« dobivam že peto leto. Prejšnje številke so mi pa starši kupili, tako da imam sedaj že lepo zbirko knjig.

Vdano Vas prosim, ako bi priobčili to sličico v svojem koticčku. Obiskujem II. razred realke v Mariboru. Doma sem pa v Radečah pri Zidanem mostu. O Veliki noči sem bil doma na počitnicah. Kadar bo pa več časa, pridem v Ljubljano.

Presrčno Vas pozdravlja Vaš stari naročnik

Milko Hmelj.

Odgovor:

Ljubi Milko!

Ne občutim nikakega nadlegovanja — obratno, z vsakim novim pismom se za spoznanje dvigne moja dobra volja. Kadar prideš v Ljubljano, se morda kje srečava, da se tudi ustno kaj pogovoriva.

*

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Rešitev besedne uganke v 9. št.

Drevo.

*

Vesele počitnice!

Poln koš črešenj! Zvrhano mero dobre volje! Natrpan meh smeha brez greha! Zdravja, kolikor kdo hoče! Veselja na vr.sk in pisk! Nagajivosti le toliko, da se poskrijejo vse mile Jerel! In da čujete: toliko smešnic in dobrovoljnic, spletk in zagonetk, da me z njimi zasujete! Srečni bodite in me ne pozabite!

